

Gunnar Fog-Petersen: Naar denne Lov ikke har været brugt mere, end Tilfældet har været — og det er aabenbart ikke ret meget —, tror jeg, det staar noget i Forbindelse med, at Landets Raagebestand — tilsyneladende i hvert Fald — ikke er saa stor, som den har været. Grunden hertil er efter min Mening, at Raagerne, der bor i Kolonier, i de senere Aar har spredt sig over et langt større Landomraade end det, hvorpaa de tidligere har optraadt; de findes saaledes i ret stor Udstrækning Nord for Limfjorden, i Vendsyssel, hvad der ikke tidligere har været Tilfældet. Det er ogsaa muligt, at de er taget af; mine Iagttagelser i alt Fald omkring i Landet gaar ud paa, at der nu ikke er saa mange som før; men det er naturligvis et Skøn, som kan være forkert.

Lovens Mening er jo den at være ved Haanden for at kunne blive udnyttet, naar overvældende Skade indtræder, og det er i Virkeligheden den eneste Begrundelse, der kan være for at vedtage Loven paa ny, naar der ikke har været Brug for den i højere Grad, end der har været. Men naar det er Tilfældet, forstaar jeg ikke, hvorfor den kun skal gælde til 1927. Der er jo nemlig intet, der taler for, at ikke det samme Forhold, som nu begrunder dens Vedtagelse, skulde gøre sig gældende i lige saa høj Grad i 1928 og 1929 og 1930. Og der er heller intet, der taler for at ulejlige Rigsdagen om en 3—4 Aar igen med en Vedtagelse, der formentlig vil blive af akkurat samme Art som den, der nu forestaar. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Landbrugsminister, om han ikke kunde lade være at tidsbegrænse Loven, naar den skal være en saadan Lov, man har i Baghaanden — altsaa blot vedtage den og lade den gælde. Det ligger jo altid i Regeringens og Rigsdagens Haand at opheve den.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg takker de ærede Ordførere for den Velvillie, hvormed dette lille Forslag er blevet modtaget. Det ærede 12te Medlem for 6te Kred (Gunnar Fog-Petersen) udtalte sin Tvivl om, hvorvidt det var paa-krævet at tidsbegrænse Loven, og henstillede til mig at give min Tilslutning til en Ændring, hvorefter Loven ikke fik denne Tidsbegrænsning. Det ærede Medlems Betragtninger kan maaske i og for sig være rigtige: at det ikke er nødvendigt at bebyrde Rigsdagen og Ministeriet med, at de skal tage Loven op til Revision om 3 Aar, for selv om den Bestemmelse ikke staar der, er der intet i Vejen for, hvis et eller andet Forhold nødvendiggør en Revision, at tage

Loven op til Revision om 3—4 Aar. Men jeg skal dog sige, at naar denne Bestemmelse er indsat, er det ikke, for at Landbrugsministeriet kan faa Lejlighed til en anden Gang at vise, at det kan overholde en Tidsfrist — man kunde maaske tænke sig, at det var en Prøve, Landbrugsministeriet vilde stille sig selv paa —, men det er, fordi der efter mit og Ministeriets Skøn her er et Forhold, som godt kunde trænge til Overvejelse og nærmere Prøvelse. Jeg tror, det kan være rigtigt visse Steder at foranstalte en Bekæmpelse af Raager som den, der her er omtalt, men jeg tror ganske vist, at naar man har udnævnt Raagerne som de eneste Ulykkesfugle, der findes her i Landet, er det en forkert Bedømmelse. Jeg kunde tænke mig, at der kunde være Grund til ogsaa at optage Bestemmelser om en lovordnet Udryddelse af Graaspurve, som faktisk anretter meget betydelig Skade, og jeg er sikker paa, at den Skade, de anretter, taget under eet hele Landet over, er meget større end den, som Raagerne kan udføre paa enkelte Egne, ganske vist med stor Virkning, men som for hele Landets Vedkommende ikke spiller nogen stor Rolle. Derfor mener jeg, at det ikke er til nogen Skade, om man sætter sig for inden 1. Juli 1927 at tage hele det herhenhørende Forhold op til Behandling. Det var egentlig min Tanke, at dette skulde ske ved Revisionen af denne Raagelov. Jeg har brevslet med Landboforeninger og Husmandsforeninger om Sagen, og jeg har det Indtryk, at man i disse Kredse ikke interesserer sig saa overordentlig stærkt for en Raagelov, men at man derimod nok kunde have Interesse for at faa forskellige Forhold vedrørende Bekæmpelse af skadelige Fuglearter — ikke en fuldkommen Udryddelse, det er der ingen, der har tænkt paa —, men en Bekæmpelse af Fuglearter, der har bredt sig for stærkt og er blevet for talrige og en Fare for Landet, taget op til Overvejelse. Med denne Begrundelse vil jeg da mene, at der ikke sker nogen Skade ved, at vi paalægger os inden Juli 1927 at tage dette Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg synes nok, at Begrundelsen er en lille Smule ved Siden af dette Lovforslags Bestemmelse og dets Væsen, selv om det naturligvis ligger lige ved Siden af. Jeg husker, at et Medlem af det andet høje Ting, Folketingsmand Carl Sørensen (Øland), gentagne Gange i de senere Aar har taget Ordet imod disse Revisionsbestemmelser, der bestandig sæt-